

РЕШЕНИЕ

№ 30353

гр. София, 30.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в
публично заседание на 07.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разглежда дело номер **1637** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 68л, ал. 1 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП).
Образувано е по жалба на „А 1 България“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], чрез юриск. Ш., срещу Заповед № 7/07.01.2026 г. на вр. изп. дл. председателя на Комисията за защита на потребителите /КЗП/.
Със заповедта, на основание чл. 192а, ал. 2, т. 1, във вр. с чл. 62б от Закона за защита на потребителите, вр. с чл. 8, ал. 1 и ал. 2, т. 9 от Устройствения правилник на Комисията за защита на потребителите към министъра на икономиката и индустрията и на нейната администрация и решение на Комисията, съгласно т. 1 от Протокол №58 от 11.12.2025 г. е разпоредено следното: „А 1 България“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], да преустанови допуснатото нарушение на чл. 62б от Закона за защита на потребителите, състоящо се в едностранно увеличение на цената за ползване на първи допълнителен смарт ТВ приемник с 2,00 лв. с ДДС, без да са постигнати с потребителите допълнителни писмени споразумения относно изменението на условията по сключените от тях договори за предоставяне на телевизионни услуги, както и да предприеме необходимите действия за отстраняване на настъпилите от нарушението вредни последици.
В жалбата са развити съображения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Иска се отмяна на оспорената заповед. Претендират се разноските по делото за юриск. възнаграждение. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юриск. Ш., която поддържа жалбата.
Ответникът - председателят на КЗП, чрез юрк. А., в съдебно заседание оспорва жалбата. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не взема участие в производството.

Административен съд – София – град, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК във вр. с чл. 144 АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

От фактическа страна се установява, при липса на спор между страните, следното:

В КЗП е постъпва сигнал от потребител В. К. срещу „А1 България” ЕАД, заведена с вх. №Ц-03-7798/24.06.2025 г., в която се твърди, че от оператора са изменени, едностранно и неоснователно условията по договор чрез начисляване на допълнителна такса в размер на два лева. Като доказателства към жалбата са приложени документи, удостоверяващи сключването на договор между оператора и потребителя за предоставяне на фиксиран интернет и телевизионна услуга, както и фактура, в която е начислена такса в размер на 1,66 лв. без ДДС за първи допълнителен смарт ТВ приемник. За започване на производството е уведомено лицето, срещу което е насочена жалбата. На дружеството е предоставена възможност по чл. 34, ал. 3 от АПК да изрази становище по случая. С писмо вх. №Ц-03-7798/18.08.2025 г. от дружеството е представено писмено становище, в което се посочва, че считано от 1 април 2025 г. цената на всеки първи допълнителен смарт ТВ приемник е станала 1,99 лева с ДДС на месец. Излагат се доводи, че не е налице едностранно изменение на условията по договора за телевизия. Представени са сканирани копия от договора за ползване на телевизионна услуга А1 Xplore TV чрез интернет - приложение или крайно устройство и издадените на името на услуга А1 Xplore TV чрез интернет приложение или крайно устройство и издадените на името на п потребителя фактури № [ЕГН] от 25.04.2025 г., № [ЕГН] от 27.05.2025 г., № [ЕГН] от 26.06.2025 г. и № [ЕГН] от 25.07.2025 г., в които са начислени подлежащи на заплащане такси в размер на 1,66 лв. без ДДС (2,00 лв. с ДДС) за първи допълнителен смарт ТВ приемник. От прегледа на съдържанието на представения договор за ползване на телевизионна услуга А1 Xplore TV чрез интернет приложение или крайно устройство, предоставен от оператора, е установено, че съгласно т. 3.1. страните са постигнали съгласие за ползването на услугата да се прилагат условията, посочени в същия, както и че съгласно т. 3.4 абонатът има право да ползва 1 (един) брой допълнителен смарт телевизор без заплащане на такса (цена от 0,00 лв.). Въпреки това, в издадените на името на потребителя фактури за м. април - м. юли 2025 г. включително, са начислени такси в размер на 1,66 лв. без ДДС (2,00 лв. с ДДС) за първи допълнителен смарт ТВ приемник, което от ответника се твърди, че е в противоречие с договорените условия. Установява се, че услугата, обозначена във фактурите като „първи допълнителен смарт ТВ приемник”, напълно съответства на предвидената в договора услуга „доп. смарт телевизор“, която се използва чрез приложение, инсталирано самостоятелно от абоната, или посредством крайно устройство, предоставено от оператора. Сочи се в заповедта, че поради това начислените такси в размер на 1,66 лв. без ДДС (2,00 лв. с ДДС) за първи допълнителен смарт ТВ приемник (съответстваща на доп. смарт телевизор) се явяват неоснователни, доколкото съгласно условията на договора тази услуга следва да се предоставя безплатно. Твърди се, че на 25.04.2025 г., с издаването фактура №[ЕГН] операторът едностранно е изменил ценовите условия по договора за телевизионна услуга, без да е получил съгласието на потребителя и да е постигнал допълнително писмено споразумение с него. Посочва се, че от съдържанието на сключения от потребителя договор за телевизионна услуга А1 Xplore TV чрез интернет приложение или крайно устройство и приложимите към него общи условия не се установява да е предвидено право за оператора едностранно да изменя ценовите условия по договора по ред, различен от предвидения в действащото българско законодателство като между страните не е уговорена възможност за увеличение на цената за ползване на услугите по

договора, включително за ползване на първи допълнителен смарт телевизор, без сключване на допълнително писмено споразумение. Сочи се, че съгласно разпоредбата на чл. 62б от Закона за защита на потребителите, когато страните са сключили договор в писмена форма, изменения на договорни условия се извършват с допълнителни писмени споразумения като сключеният от потребителя договор за електронна съобщителна услуга (телевизионна услуга) попада в приложението на разпоредбите на чл. 62-62д от Закона за защита на потребителите (ЗЗП), които съгласно нормата на чл. 61а от ЗЗП имат за цел защита на потребителите и се прилагат при договори за продажба, договори от разстояние, договори извън търговския обект и договори за цифрово съдържание, сключени между търговец и потребител, като се имат предвид и договорите за услуги. Твърди се, че между дружеството и потребителя е сключен писмен договор при цени и условия за ползване на електронна съобщителна услуга, поради което всички изменения на посочените в договора условия следва да се извършват с допълнително писмено споразумение.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от активно легитимирана да го оспори страна и в преклузивния срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена председателя на КЗП при упражняване на правомощията му по чл. 68л, ал. 1 ЗЗП, чл. 5, ал. 1, т. 1 и чл. 8, ал. 1 и ал. 2, т. 9 от Устройствения правилник на КЗП към министъра на икономиката и индустрията и на нейната администрация. Противно на доводите на жалбоподателя, оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия, съгласно разпоредбата на чл. 68л, ал. 1 от Закона за защита на потребителите според която когато Комисията за защита на потребителите установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането на търговската практика. Неоснователни са съображенията на жалбоподателя, че ответникът не бил компетентен да осъществява контрол по отношение договорните условия с потребителите на електронни съобщителни услуги. Посочена като правно основание за издаване на оспорения акт е разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП. Дали са налице основанията за прилагане нормата на чл. 68г ал. 1 от ЗЗП е въпрос, свързан с материалната законосъобразност на акта, а не и с компетентността на органа. Прилагането на ПАМ е в компетентността на ответника. Следователно административният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 68л, ал. 1 ЗЗП.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ, както мотиви и разпоредителна част. Налице е съответствие между обстоятелствената част и диспозитива на оспорената заповед, като разпреденото със заповедта напълно съответства на изложените фактически обстоятелства. Актът е мотивиран с изложените фактически и правни основания, а ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал, като част от мотивите за издаване на заповедта могат да бъдат изведени от приложенияте към преписката документи, което е допустимо съгласно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд. Съображения за издаването на заповедта за налагане на ПАМ се съдържат и в т. 1 от извлечение от протокол № 28 от редовно заседание на КЗД, проведено на 11.12.2025 г. Липсва неяснота относно фактическите основания за издаване на заповедта. Посочена е и правната квалификация – нарушение на разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 ЗЗП съдържаща забрана за извършване на нелоялна търговска практика, във вр. с чл. 62б ЗЗП.

При издаването на акта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателят е представил свое становище в хода

на административното производство. В писмото на КЗП, с което дружеството е уведомено за образуваното производство и му е дадена възможност да ангажира доказателства, е посочено какви неправомерни действия се твърди, че е извършило „А 1 България“ ЕАД, а именно увеличение на цените на предоставяните услуги. Изрично е посочено дружеството да представи становище дали промяната на цените е извършена в съответствие с правилото на чл. 62б ЗЗП. Правото на защита на жалбоподателя не е нарушено, не е лишен от възможността да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. При издаването на заповедта не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, като релевантните по случая факти са установени правилно и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед.

Обжалваната заповед е постановена при неправилно приложение на материалния закон. Императивната разпоредба на чл. 68в ЗЗП забранява използването на нелоялни търговски практики. Съгласно разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 ЗЗП, търговска практика на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители. Според § 13, т. 28 ДР ЗЗП "добросъвестност и професионална компетентност" е степента на специални познания, умения и грижи, които може да се очаква да бъдат притежавани и проявени от търговеца спрямо потребителя съгласно почтените пазарни практики и/или принципа за добросъвестност в сферата на дейност, упражнявана от търговеца.

По делото не е спорно, че считано от 01.04.2025 г. мобилният оператор „А 1 България“ ЕАД е иницирал едностранно изменение на общите условията на предоставяните от него мобилни услуги по реда на чл. 230, ал. 2 ЗЕС като уведомил потребителите за предложените от него промени в договорните условия и им е предоставил възможност да упражнят правото си по чл. 230, ал. 2 ЗЕС да прекратят сключения от тях договор без допълнителни разходи.

По делото не е спорно и че „А 1 България“ ЕАД има качеството на "търговец" по смисъла на § 13, т. 2 ДР ЗЗП. Съгласно чл. 68б ЗЗП разпоредбите на раздел III от глава четвърта "Търговски практики и способности за продажба" имат за цел да осигурят защита на потребителите срещу нелоялни търговски практики преди, по време на и след отправяне на предложение от търговец до потребител и/или сключване на договор за продажба на стоки или предоставяне на услуги. Легалната дефиниция на понятието "търговска практика" е дадена в § 13, т. 23 ДР ЗЗП. Според разпоредбата "търговска практика" е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите. С императивната разпоредба на чл. 68в ЗЗП законодателят въвежда забрана за извършване на нелоялните търговски практики. Легалната дефиниция на нелоялна търговска практика е дадена в разпоредбата на чл. 68 г, ал. 1 ЗЗП, съгласно която търговска практика, от страна на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители. Съгласно константната практика на СЕС, средният потребител е този, който е относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен. Съществено изменение на икономическото поведение на

потребителите е използването на търговска практика, която намалява значително способността на потребителя да вземе информирано решение, което води до вземане на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на тази търговска практика (§ 13, т. 25 ДР ЗЗП). Изрично е конкретизирано, че нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68г, ал. 4 във вр. с чл. 68д – чл. 68к ЗЗП. Препращането има за цел да въведе и други случаи, на които законодателят придава характер на нелоялна търговска практика, макар и те да не съдържат елементите на дадената в чл. 68 г, ал. 1 ЗЗП дефиниция.

В случая като нелоялна търговска практика се определя неизпълнение на разпоредбата на чл. 62б ЗЗП, с която е въведено изискването, когато страните са сключили договор в писмена форма, изменения на договорни условия се извършват с допълнителни писмени споразумения. Нарушението на чл. 62б ЗЗП не представлява автоматично нелоялна търговска практика, за да е така, то следва да изпълнява кумулативните предпоставки по чл. 68г, ал. 1 ЗЗП: 1. да е налице търговската практика; 2. да противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност; 3. да променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител.

Осъществяваните от дружеството промени в цените на услугите несъмнено не водят и не са свързани с "насърчаването, продажбата или предоставянето на услугата" съгласно дефиницията за нелоялна търговска практика. В случая потребителят е уведомен за предстоящите промени в цените на услугите и му е предоставена възможност, ако не е съгласен с предстоящото увеличение, да прекрати договора. В този смисъл действията на търговеца не биха могли да се определят като "търговска практика".

Налице е информираност на потребителите за предстоящото увеличение цените на услугите и възможността ако потребителите не са съгласни да прекратят договора си. На потребителите е предоставена възможност да извършат преценка за икономическите последици от увеличението на цените на услугите и да вземат решение дали да прекратят договора с търговеца или да продължат да изпълняват задълженията си по договора. Съгласно мотивите на Решение № 3461 от 3.04.2023 г. по адм. дело № 6222/2022 г на ВАС: "Безспорно е, че почтената търговска практика и добросъвестността в областта предоставянето на мобилни съобщителни и интернет услуги изискват да се предоставят такива при стриктно спазване на договорените с потребителите условия. Добросъвестността и професионалната компетентност не допускат търговецът да променя цената на месечния абонамент в нарушение на договореното и без да предостави на потребителя възможност да се откаже от договора и именно в това се изразява добросъвестната и професионална грижа на търговеца към потребителя". Констатира се, че търговецът добросъвестно е информирал потребителя, предоставил му е разумния и нормативноустановен срок за вземане на решение дали да прекрати договорните отношения. Не се установява потребителят да е бил подведен. От изложените в заповедта мотиви и от представените доказателства не става ясно търговецът да е предприел действия или чрез бездействието си да е способствал за намаляване способността на потребителя да вземе информирано решение: да продължи да изпълнява договора си или да го прекрати. На потребителя е предоставена пълна информация за предстоящото увеличение цените на абонаментните услуги, въз основа на която може да направи информиран и икономически обоснован избор да продължи ли да изпълнява договора си като заплаща по - висока месечна такса или да го прекрати. Предвид изложеното не се констатира нарушение на изискването за добросъвестност и професионална компетентност от страна на жалбоподателя.

Не се установява и да е изпълнена третата предпоставка "съществено изменение на икономическото поведение на потребителите" по смисъла на § 13, т. 25 ДР на ЗЗП. От заповедта

не се установява как при коректното предоставяне на информация от страна на „А 1 България“ ЕАД за предстоящо изменение на цените на предоставяните услуги както и за възможност за едностранно прекратяване на договора от потребителя, би могло да доведе до намаляване способността на потребителите да вземат решение да продължат да изпълняват договора си или да го прекратят.

Противно на възприетото от административния орган, „А 1 България“ ЕАД не е осъществил състава на нелоялна търговска практика по чл. 68г, ал. 1 във вр. с чл. 68в ЗЗП. В случая се касае за изменение на договорни условия по потребителски договор с доставчик на обществени електронни съобщителни услуги. Преценката дали по отношение на това изменение намират приложение изискванията на чл. 62б ЗЗП (относно изменението на договорите, сключени в писмена форма), е от значение и би било основание за налагане имуществена санкция по реда на чл. 208а от ЗЗП при провеждане на административно наказателно производство, но не и за налагане на принудителна административна мярка поради осъществяване на фактическия състав на нелоялната търговска практика по чл. 68г, ал. 1 във вр. 68в ЗЗП.

На следващо място следва да се има предвид следното:

В съответствие с чл. 105, § 4 от Директива (ЕС) 2018/1972, крайните ползватели имат правото да прекратят сключения от тях договор без допълнителни разходи, когато доставчикът на обществени електронни съобщителни услуги, различни от междуличностни съобщителни услуги без номера, ги уведоми за предложени от него промени в договорните условия, освен когато предложените промени не са изключително в интерес на крайния ползвател, или са от чисто административно естество и нямат неблагоприятно въздействие за крайния ползвател, или са пряко наложени от правото на Съюза или националното право.

Доставчиците уведомяват крайните ползватели за всички промени в договорните условия в срок, не по-кратък от един месец преди въвеждането им, и едновременно с това ги уведомяват и за правото им да прекратят договора си без допълнителни разходи, в случай че не приемат новите условия. Правото на прекратяване на договора се упражнява в срок от един месец след уведомлението. Държавите членки могат да удължат този срок с още три месеца. Държавите членки гарантират, че уведомяването се извършва по ясен и изчерпателен начин на траен носител. Този текст на директивата е транспониран в чл. 230, ал. 2 и 3 ЗЕС, в съответствие с които крайните ползватели имат правото да прекратят сключения от тях договор без допълнителни разходи, когато доставчикът на обществени електронни съобщителни услуги, различни от междуличностни съобщителни услуги без номера, ги уведоми за предложени от него промени в договорните условия, включително промени в общите условия, освен когато предложените промени са изключително в интерес на крайния ползвател или са от административен характер и нямат неблагоприятно въздействие за крайния ползвател, или са пряко наложени от действащото законодателство, от правото на Европейския съюз или от компетентен орган. В случаите по ал. 2 доставчиците уведомяват крайните ползватели за всички промени в договорните условия, включително промени в общите условия, в срок, не по-кратък от един месец преди влизането им в сила, и едновременно с това ги уведомяват и за правото им да прекратят договора си без допълнителни разходи, в случай че не приемат новите условия. Правото на прекратяване на договора се упражнява в срок един месец след уведомлението.

В случая няма спор по делото, че е изпълнена процедурата по чл. 230, ал. 2 и 3 ЗЕС. Спорният въпрос е дали в настоящата хипотеза е приложим чл. 62б ЗЗП, в съответствие с който, когато страните са сключили договор в писмена форма, изменения на договорни условия се извършват с допълнителни писмени споразумения.

ЗЗП транспонира в националното законодателство разпоредбите на Директива 2011/83/ЕС на

Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета текст от значение за ЕИП (Директива 2011/83/ЕС).

В съответствие с чл. 3, § 2 от Директива 2011/83/ЕС, ако някоя от разпоредбите на настоящата директива противоречи на разпоредба на друг акт на Съюза, регулиращ конкретни сектори, разпоредбата на другия акт на Съюза има предимство и се прилага за тези конкретни сектори.

В съображение 275 от Директива (ЕС) 2018/1972 изрично се сочи, че: "Всички промени в договорните условия, предложени от доставчиците на обществени електронни съобщителни услуги, различни от междуличностните съобщителни услуги без номера, които не са в полза на крайния ползвател, например по отношение на таксите, тарифите, ограниченията за обема на данните, скоростите на предаване на данни, покритието или обработката на личните данни, следва да дават право на крайния ползвател да прекрати договора си, без да дължи такси, дори ако са комбинирани с някои изгодни промени. Поради това всяка промяна на договорните условия от доставчика следва да дава право на крайния ползвател да прекрати договора, освен ако всяка промяна сама по себе си е от полза за него, или ако промените са от чисто административен характер, например промяна в адреса на доставчика, и не оказват отрицателно въздействие върху крайния ползвател, или промените са строго наложени от законодателни или регулаторни промени, като например нови изисквания за предоставяне на информация за договорите, наложени от правото на Съюза или националното право. Въз основа на обективни критерии следва да се оценява дали дадена промяна е изключително в полза на крайния ползвател. Правото на крайния ползвател на прекратяване на договора следва да не се признава, само ако доставчикът е в състояние да докаже, че всички промени са изключително в полза на крайния ползвател или са от чисто административен характер, без да оказват отрицателен ефект върху крайния ползвател".

Следователно промени са допустими, като самата Директива, в цитираното съображение, допуска едностранна промяна от доставчика на електронни съобщителни услуги на такси и тарифи, като задължително следва да е предоставена възможност на потребителя да има право да прекрати договора, без да дължи такси. Същият подход е възприет в чл. 105, § 4 от Директива (ЕС) 2018/1972, който е транспониран в чл. 230 ЗЕС.

Изрично в чл. 101, § 1 от Директива (ЕС) 2018/1972 е предвидено, че държавите членки не запазват в сила и не въвеждат в своето национално право разпоредби за защита на крайните ползватели, които се отклоняват от членове 102 - 115, включително повече или по-малко строги разпоредби, с които да гарантират различно ниво на защита, освен ако в настоящия дял е предвидено друго. В тази посока са мотивите на решения на ВАС по адм. д. №№ 6778/25 г. и 10082/25 г.

Въз основа на така установената регламентация следва да се приеме, че в случая приложение следва да намерят посочените по-горе разпоредби от Директива (ЕС) 2018/1972, транспонирани в българското национално право, които дават възможност на доставчика на обществени електронни съобщителни услуги да извършва промени в договорните условия при изпълнение на посочените по-горе изисквания.

Неоснователно ответникът се позовава на § 16 ДР на ЗЗП, в съответствие с който при противоречие между разпоредбите на глава четвърта, раздел III и разпоредбите на друг закон, който не въвежда изисквания на правото на Европейския съюз, които предвиждат по-строги изисквания относно нелоялни търговски практики, се прилага този закон. В случая § 16 ДР на ЗЗП не е приложим, защото разпоредбата на чл. 62б ЗЗП не се намира в глава четвърта, раздел III

на 33П.

Правните изводи на издателя на акта за допуснато нарушение по чл. 68г, ал. 1 33П са необосновани и недоказани. Изложените съображения мотивират отмяната на оспорената заповед на председателя на КЗП.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски за юриск. възнаграждение, които се определят от съда на 100 евро, което напълно съответства на обема на извършената работа.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София – град, II отделение, 33-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на „А 1 България” ЕАД, ЕИК:[ЕИК], чрез юриск. Ш.,

Заповед № 7/07.01.2026 г. на вр. изп. дл. председателя на Комисията за защита на потребителите;

ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите да заплати на „А 1 България” ЕАД, ЕИК: [ЕИК], сума в размер на 100 /сто/ евро разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд – София – град пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 АПК!

СЪДИЯ: